

— Vive la Bulgarie, vive la republique des Balcans! викна господинъ Фратю.

Колчо запѣ тропарѣтъ на калугерицитѣ.

Веселбата се продължи до вечерята.

Дружината станж да си иде въ града.

— Баковци, на утрѣ въ училището на репетиция, извика имъ Огняновъ.

— Какво прѣдставление ще давате? попита студентътъ Огнянова.

— „Геновева“.

— Отъ дѣ избрахте тая антика?

— Рѣши се „Геновева“ по двѣ причини: първо, че тя нѣма възбудителенъ характеръ — на това настояхъ чорбаджиитѣ; второ, че всички сж ъ чели и желяхтѣ неж. Трѣбаше да се угоди на вкусътъ. Цѣлѣта нали е за повече доходъ? Трѣба да купимъ вѣстници и книги за читалището, и „други“ работи.

Дружината, шумна и развеселѣла, потегли къмъ града. Тя скоро се изгуби изъ дърволяка на бостанитѣ, възъ които падаше вече вечерниятъ полумракъ. Слѣдъ четвъртъ часъ тя влазаше побѣдоносно въ помрачителѣ улици на града, като пѣяше изъ цѣло гърло бунтовнически пѣсни. Това мятежно шествие извикваше на вратнитѣ купове жени и дѣца.

Само Огнянова нѣмаше тамъ. Едно момче бѣ му пригпнжло нѣщо въ ливадата и той се отдѣли отъ другаритѣ незабѣлженъ.

XV.

Неожиданна срѣща.

Огняновъ се упжти на сѣверъ. Той отиваше къмъ балканското гърло.

Свечеряваше се вече.

Слънцето бѣше затѣзло тихо и величественно. Последнитѣ му зари, които позлатявахъ високитѣ бърда на